

Ο Νο 1 ευπώλητος συγγραφέας παιδικών βιβλίων στη Μεγάλη Βρετανία

Ντέιβιντ Ουάλιας

ΔΩΡΟ
ένα μαλλιαρό
μαμούθ

ΕΤΟ ΠΑΓΟΤΕΡΑΣ

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΟΥΆΛΙΑΜΣ

ΤΟ ΠΑΓΟΤΕΡΑΣ

Εικονογράφηση: Τόνι Ρος

Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το Παγοτέρας**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The ice monster

Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Children's Books*, Λονδίνο 2018

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Walliams

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Tony Ross

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© David Walliams, 2018

© Εικονογράφησης: Tony Ross, 2018

The author and the illustrator assert the moral right to be identified as the author and the illustrator of the work.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3127-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3128-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

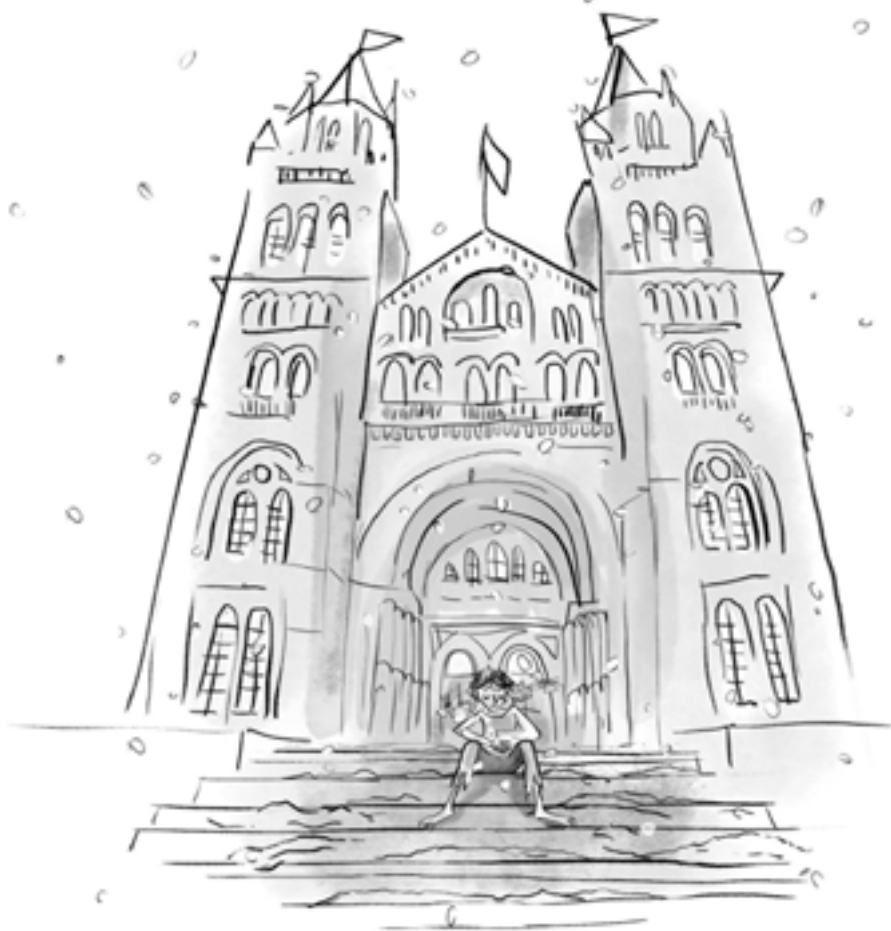
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Για τον Άλφρεντ.
Σε έχω πάντα στην καρδιά μου.
Ο μπαμπάς x

Είμαστε στο 1899

και στο Λονδίνο της Βικτοριανής Εποχής. Να ποιοι είναι οι ήρωες της ιστορίας αυτής...

Η Έλσι είναι ένα άστεγο ορφανό κορίτσι, που ζει στους δρόμους του Λονδίνου.

Η Παλαβιάρα είναι η καθαρίστρια του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας. Είναι τόσο χαζούλα όσο και οι σφουγγαρίστρες της.

Ο στρατιώτης Τόμας είναι ο φίλος της Παλαβιάρας και ο πιο κοντός στρατιώτης που υπηρέτησε ποτέ στον Βρετανικό Στρατό. Οι άλλοι στρατιώτες τον φωνάζουν «Σπόρο». Έχει βγει στη σύνταξη τώρα και μένει στο Βασιλικό Νοσοκομείο Τσέλσι μαζί με άλλους βετεράνους του στρατού.

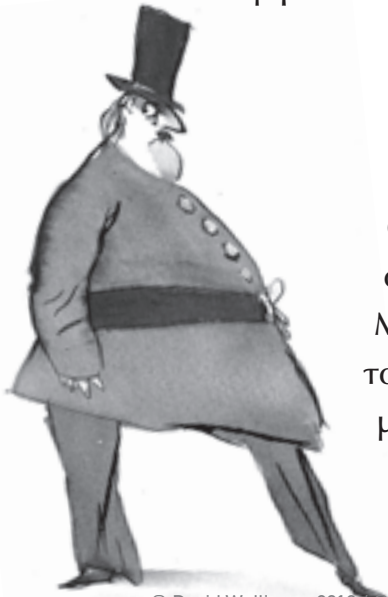

Η **κυρία Ξινή** είναι η στριμμένη γριέντζα που διευθύνει το **ΣΚΟΥΛΗΚΟΜΕΓΑΡΟ**: Το Σπίτι των Ανεπιθύμητων Παιδιών.

Ο **κύριος Φάπας** είναι ο αγροίκος φρουρός του μουσείου, γνωστός για τις μπότες του με τα καρφιά από κάτω.

Ο **διοικητής Κράχτης** είναι ο τρομακτικός αρχηγός της Μητροπολιτικής Αστυνομίας του Λονδίνου, διάσημος για το μικροσκοπικό μουστάκι του.

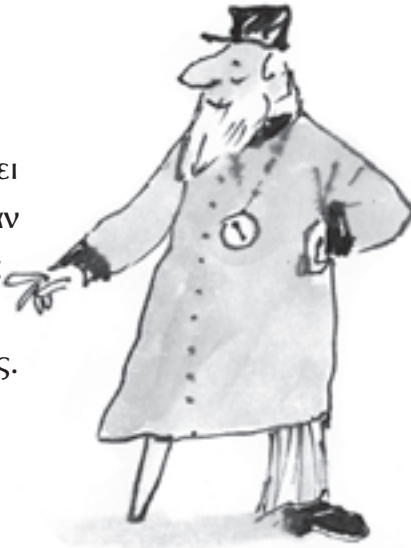

Πριν από πολλά χρόνια ο **καθηγητής** ήταν κορυφαίος επιστήμονας του μουσείου, μέχρι που ένα από τα πειράματά του απέτυχε, με καταστροφικές συνέπειες.

Η **λαίδη Σκάγι** είναι μια αριστοκρατική καταγωγής μεγαλο-κυνηγός. Γυρνάει σε όλη την Αφρική και σκοτώνει ελέφαντες, καμηλοπαρδάλεις και λιοντάρια και τα φέρνει στο μουσείο για να βαλσαμωθούν και να εκτεθούν.

Ο **ναύαρχος** είναι ο μοναδικός ναυτικός που ζει στο νοσοκομείο. Τον πέταξαν έξω από τον οίκο ευγηρίας ναυτικών γιατί ήταν μεθύστακας και σαματατζής.

Ο μονόφθαλμος **αρχιλοχίας** είναι επικεφαλής όλων και όσων μπαινοβγαίνουν στο νοσοκομείο, και μην το ξεχνάς ποτέ.

Ο **συνταγματάρχης** και ο **ταξίαρχος** είναι επίσης συνταξιούχοι στο Νοσοκομείο Τσέλι.

Όλους τους συνταξιούχους του Νοσοκομείου Τσέλι τούς επιβλέπει η τρομερή **προϊσταμένη**.

Η **βασίλισσα Βικτώρια** είναι η ηγέτιδα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Το 1899 βρισκόταν στον θρόνο για εξήντα δύο συγκλονιστικά χρόνια και ήταν η μακροβιότερη βασιλεία στη βρετανική ιστορία.

Ο **Αμπντούλ Καρίμ** είναι πάντα δίπλα στη βασίλισσα. Είναι ο νεαρός, γοητευτικός της Ινδός ακόλουθος, γνωστός επίσης και ως «Μουνσί», που θα πει γραμματέας.

Ο **σερ Ρέι Λάνκεστερ** είναι ο ευτραφής διευθυντής του μουσείου.

Ο **άνθρωπος-σάντουιτς** περιφέρεται στους δρόμους του Λονδίνου προσπαθώντας να πείσει όλο τον κόσμο ότι «ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ».

Ο **καπετάνιος** είναι επικεφαλής αυτού που το 1899 ήταν ένα από τα πιο σύγχρονα πολεμικά πλοία του Βασιλικού Ναυτικού, του *Αργοναύτη* (HMS Argonaut).

Η Συμμορία των Μακρυδάχτυλων είναι μια σκληρή και άγρια ομάδα νεαρών κλεφτών που είναι διάσημοι ως οι μεγαλύτεροι ληστές του Λονδίνου.

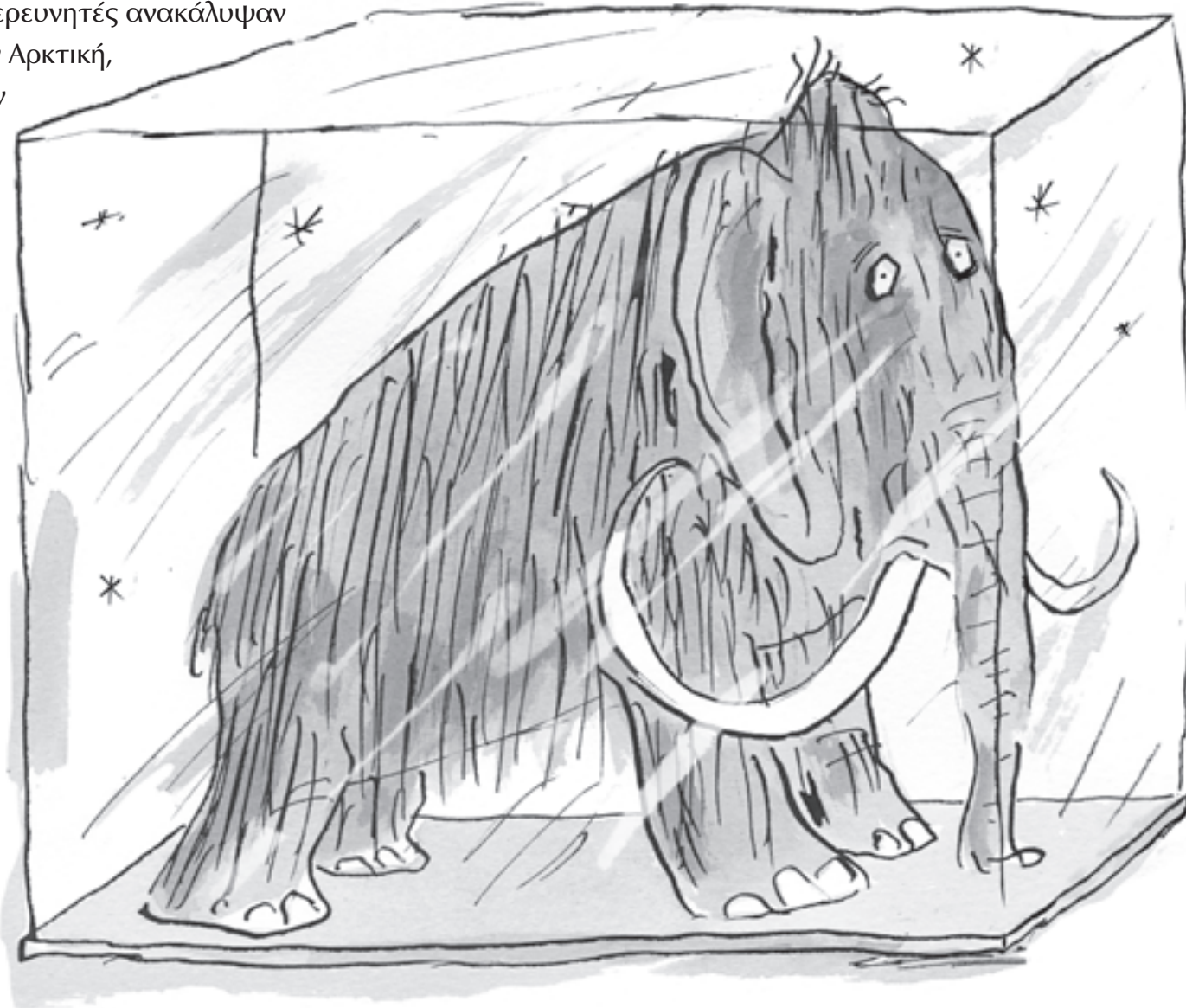

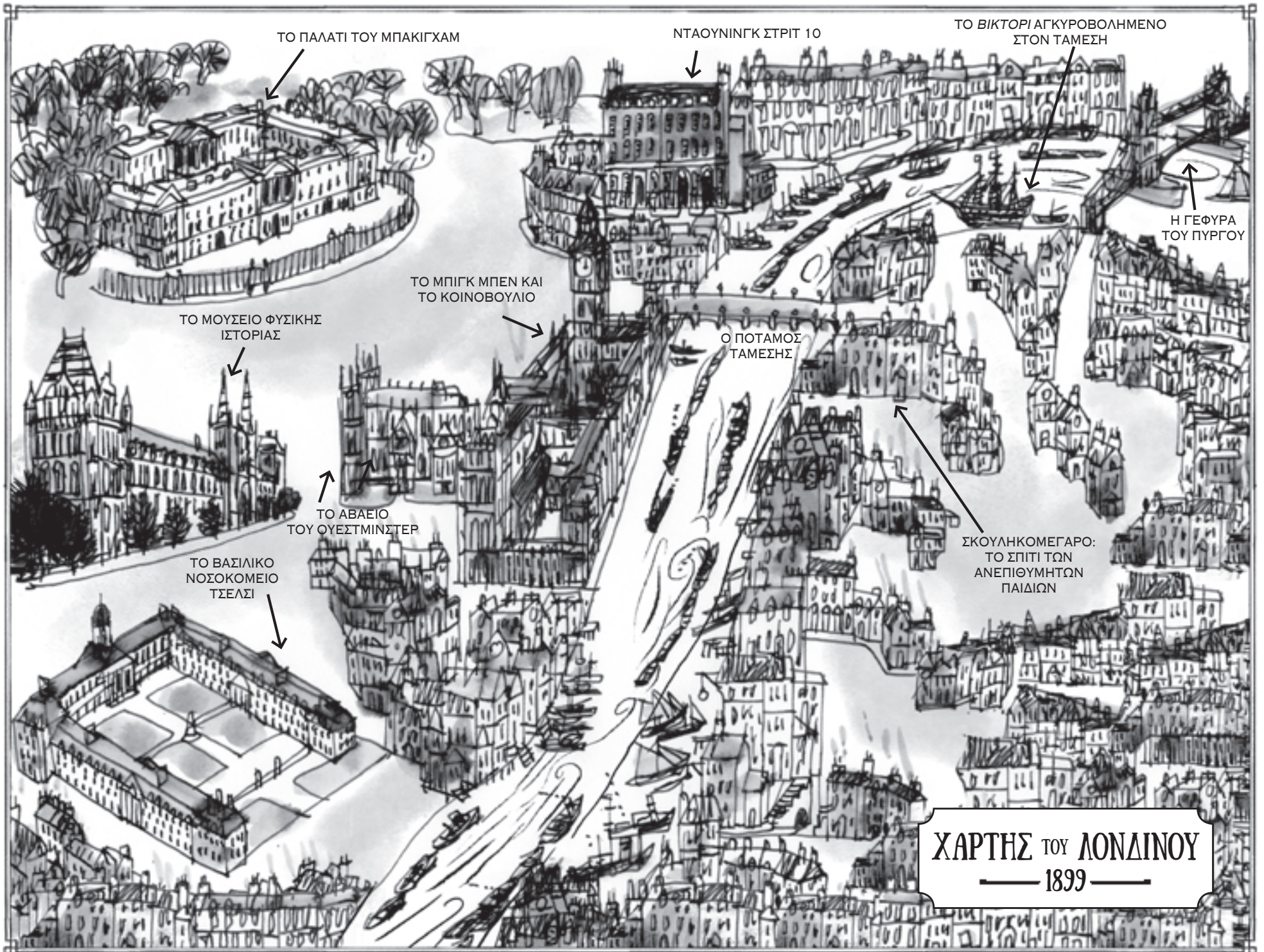
Ο Ραζ ο Πρώτος έχει το δικό του πολυκατάστημα γλυκισμάτων – ή αλλιώς καρτσάκι με γλυκά.

Και τελευταίο αλλά σίγουρα καθόλου αμελητέο...

...το **ΠΑΓΟΤΕΡΑΣ** το ίδιο, ένα
μαλλιαρό μαμούθ που πέθανε πριν από
χιλιάδες χρόνια. Εξερευνητές ανακάλυψαν
το άψυχο ζώο στην Αρκτική,
διατηρημένο στον
πάγο σε άψογη
κατάσταση.

ΜΕΡΟΣ Ι

ΛΟΝΔΙΝΟ

1899

ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ ΓΙΑ ΠΡΩΙΝΟ

Μια ζοφερή, χειμωνιάτικη νύχτα, στα στενά σοκάκια του Λονδίνου, ένα μικροσκοπικό μωρό βρέθηκε παρατημένο στα σκαλιά ενός ορφανοτροφείου. Δεν υπήρχε κανένα σημείωμα, κανένα όνομα, κανένα στοιχείο για αυτό. Μόνο μια πατατοσακούλα με την οποία το είχαν τυλίξει, ενώ χιόνι έπεφτε γύρω του.

Τη Βικτοριανή Εποχή δεν ήταν σπάνιο να εγκαταλείπονται νεογέννητα μωρά έξω από ορφανοτροφεία, νοσοκομεία ή ακόμα και σπίτια ανθρώπων ανώτερης κοινωνικής τάξης. Οι φτωχές, απελπισμένες μητέρες αυτών των μωρών είχαν την ελπίδα ότι τα παιδιά τους θα γίνονταν αποδεκτά εκεί και θα είχαν μια καλύτερη ζωή από εκείνη που η κανονική τους οικογένεια μπορούσε να τους προσφέρει.

Ωστόσο, δύσκολα μπορεί να φανταστεί κανείς χειρότερο ξεκίνημα στη ζωή από το ΣΚΟΥΛΗΚΟΜΕΓΑΡΟ: Το Σπίτι των Ανεπιθύμητων Παιδιών.

Είκοσι έξι ορφανά ζούσαν εκεί, στριμωγμένα όλα σε ένα δωμάτιο όπου χωρούσαν να κοιμηθούν το πολύ οχτώ παιδιά. Τα παιδιά ήταν κλειδωμένα μέσα στο σπίτι, λιμοκτονούσαν και τα έδερναν κιόλας. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ήταν αναγκασμένα να δουλεύουν μέρα και νύχτα. Έπρεπε να συναρμολογούν τα ρολόγια τσέπης των ευγενών, που ήταν φτιαγμένα από μικροσκοπικά κομματάκια, μέχρι να τυφλωθούν.

Όλα τα παιδιά ήταν εξαιρετικά αδύνατα και φορούσαν κουρέλια. Τα πρόσωπά τους ήταν μαύρα από τις στάχτες, οπότε το μόνο που μπορούσες να δεις στο σκοτάδι ήταν τα αισιόδοξα μικρά ματάκια τους.

Όταν έφτανε ένα νέο μωρό στο ορφανοτροφείο, όλα τα άλλα παιδιά του έδιναν ένα όνομα. Διάλεγαν τα ονόματα με βάση το αλφάβητο για να είναι όσο πιο διαφορετικά γινόταν. Τη νύχτα που εγκατέλειψαν στα σκαλιά του ορφανοτροφείου το κοριτσάκι μέσα στην πατατοσακούλα, τα παιδιά ήταν στο γράμμα Ε. Αν την είχαν βρει μια μέρα πριν, μπορεί να την ονόμαζαν «Δώρα». Μια μέρα μετά θα ήταν «Ζέτα». Όμως την ονόμασαν «Έλσι».

Αυτή τη φυλακή-ορφανοτροφείο διεύθυνε μια ΣΑΤΑΝΙΚΗ γριέντζω που την έλεγαν κυρία Ξινή. Στο πρόσωπό της είχε μόνιμα μια γκριμάτσα και σε όλο της το δέρμα από την κορυφή ως τα νύχια είχε μυρμηγκιές. Είχε τόσο πολλές μυρμηγκιές που ακόμα και οι μυρμηγκιές της είχαν μυρμηγκιές. Το μόνο πράγμα, που την έκανε να χαμογελά ήταν το κλάμα των παιδιών.

Η κυρία Ξινή καταβρόχθιζε όλο το φαγητό που έκαναν δωρεά για τα ορφανά, κι έτσι τα παιδιά που είχε να φροντίζει αναγκάζονταν να τρώνε κατσαρίδες για πρωινό, μεσημεριανό και βραδινό.

«Τα μαμούνια σάς κάνουν καλό!» τους έλεγε χαχανίζοντας.

Αν κανένα ορφανό τολμούσε να μιλήσει ενώ είχαν «σβήσει τα κεριά», του έχωνε στο στόμα μια από τις

παλιές της κάλτσες που ήταν γεμάτες πύον. Κι έπρεπε να την κρατήσει εκεί για μία εβδομάδα.

«Να πώς θα το βουλώσεις, άχρηστο πλάσμα!»

Όταν τα παιδιά κοιμούνταν πάνω στο κρύο, πέτρινο πάτωμα, η κυρία Ξινή έβαζε σκουλήκια μέσα στα ρούχα τους για να τα κάνει να ξυπνήσουν ουρλιάζοντας.

«ΑΑΑΑΑΑ!»

«ΧΑ! ΧΑ! ΧΑ! ΣΑΣ ΤΗΝ ΕΦΕΡΑ!»

Η κυρία Ξινή φταρνιζόταν πάνω από τα ορφανά...

«ΑΨΟΥΟΥΟΥ!»

...και φυσούσε τη μύτη της στα μαλλιά τους.

«ΦΣΣΣ! ΓΚΟΝΓΚΟΥΖΛ!»

Για το εβδομαδιαίο «μπάνιο» των παιδιών, τα βύθιζε το ένα μετά το άλλο μέσα σε ένα βαρέλι γεμάτο σκουλήκια. «Τα σκουλήκια θα φάνε τη βρόμα σας, λασπόμουτρα!» χαχάνιζε η κυρία Ξινή.

Μετά, για να στεγνώσουν τα παιδιά, τα άπλωνε στο σκοινί με μανταλάκια από τα αυτιά τους.

ΝΤΟΪΝΚ!

Μια φορά που η κυρία Ξινή

έπιασε την Έλσι να έχει έναν ποντικό για κατοικίδιο και τον κουβαλούσε μέσα στην τσέπη της, της τον πήρε και τον έκανε μπαλάκι του κρίκετ.

ΓΚΝΤΟΥΠ!

«ΙΙΙΙΙΚ!»

ΒΖΙΙΙΙΝ!

«ΑΡΠΑ ΤΗΝ!»

Αν η κυρία Ξινή θεωρούσε ότι κάποιος από τα ορφανά την κοίταζε περίεργα, του έχωνε το βρόμικο, κοντόχοντρο δάχτυλό της στο μάτι.

«ΑΟΥ!»

«ΚΑΛΑ ΝΑ ΠΑΘΕΙΣ, ΓΑΤΟ-ΦΑΤΣΑ!»

Για δώρο Χριστουγέννων έριχνε μια στον πισινό κάθε ορφανού με *Το Περίοιο Βιβλίο για τα Κάβανα*.

ΜΠΑΜ!

«Καλά Χριστούγεννα, μικρέ!» αναφωνούσε χαιρέκακα σε κάθε χτύπημα.

Η Έλσι άντεξε δέκα δύσκολα, αφόρητα χρόνια στο ΣΚΟΥΛΗΚΟΜΕΓΑΡΟ. Το μόνο που την κρατούσε ήταν η σκέψη ότι μια μέρα μπορεί η μαμά της να εμφανιζόταν ως διά μαγείας και να την έπαιρνε μακριά από εκεί. Αλλά η μαμά της δεν εμφανίστηκε ποτέ. Όσο το κορίτσι μεγάλωνε, επινοούσε όλο και πιο απίθανες ιστορίες για τη μαμά της.

Μήπως ήταν εξερευνήτρια στη ζούγκλα;

Ή ακροβάτισσα σε περιοδεύον τσίρκο;

Ή μήπως, ακόμα καλύτερα, πειρατίνα που ζούσε περιπέτειες στις ανοιχτές θάλασσες;

Κάθε βράδυ η Έλσι έλεγε ιστορίες στα υπόλοιπα ορφανά. Με τον καιρό είχε γίνει εκπληκτική αφηγήτρια. Όλα τα υπόλοιπα παιδιά την άκουγαν προσηλωμένα με το στόμα ανοιχτό.

«Τότε η μαμά μου βρέθηκε σε ένα πολύ, πολύ σκοτεινό μέρος. Ήταν η κοιλιά μιας **ΤΕΡΑΣΤΙΑΣ**, γαλάζιας φάλαινας...»

«Η μαμά μου κατάφερε να ξεφύγει από τη φυλή των κανίβαλων, και δεν ήταν καθόλου εύκολο γιατί αυτοί είχαν ήδη χλαπακιάσει το αριστερό της πόδι...»

«**ΜΠΟΥΜ!** Η μαμά είχε ρίξει τη βόμβα στον Τάμεση ακριβώς τη στιγμή που έπρεπε κι έτσι κανείς δε σκοτώθηκε. Ήταν μια συνηθισμένη της μέρα ως μυστικής πράκτορα. Τέλος».

Όταν τέλειωνε η ιστορία, τα άλλα ορφανά φώναζαν...

«Κι άλλη!»

«Δε θέλουμε να κοιμηθούμε ακόμα!»

«**ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ, ΕΛΣΙ, ΜΟΝΟ ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ!**»

Ένα βράδυ τα παιδιά φώναζαν τόσο δυνατά με την ιστορία της Έλσι, που ξύπνησαν την κυρία Ξινή.

«**ΟΧΙ! ΑΛΛΕΣ! ΙΣΤΟΡΙΕΣ! ΑΠΑΙΣΙΟ! ΒΡΟΜΙΑΡΙΚΟ! ΤΕΡΑΣ!**» είπε οργισμένη η γριά και σε κάθε της λέξη χτυπούσε την Έλσι με το σκουπόξυλο. Η κάλτσα με το πύον που είχε χώσει στο στόμα του κοριτσιού μόνο λίγο έπνιγε τις κραυγές του.

«**ΑΑΑΑ! ΑΑΑΑ! ΑΑΑΑ!**»

Την έδειρε τόσο πολύ, που η Έλσι δεν ήταν σίγουρη ότι θα έβγαινε ζωντανή. Το μικροσκοπικό της σώμα ήταν γεμάτο μαύρες και μοβ μελανιές, και το κορίτσι ήξερε πια ότι ή θα δραπέτευε ή θα πέθαινε.

Όταν η Έλσι, ένα ορφανό κορίτσι που ζει στους δρόμους του Λονδίνου της Βικτοριανής Εποχής, ακούει για το μυστηριώδες Παγοτέρας, ένα μαλλιαρό μαμούθ που βρέθηκε στον Βόρειο Πόλο, αποφασίζει να ανακαλύψει περισσότερα...
Μια τυχαία συνάντηση τη φέρνει μούρη με μούρη με το γιγάντιο πλάσμα και πυροδοτεί μια απίστευτη περιπέτεια, που θα την οδηγήσει από το Λονδίνο στην καρδιά της Αρκτικής!

Η πιο επική ιστορία του Ντέιβιντ Ουάιλιαμς γεμάτη ήρωες σε μικρές και μεγάλες διαστάσεις!

Διάβασε επίσης:

Εικονογράφηση:
Τόνι Ρος

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΙΣ: 22888